

míti účinek, určitý bez výhrad a bez dodatků, — jakž ostatně vyžaduje ustanovení § 869 obč. zák. u každého projevu o smlouvě — kdežto hlas odevzdáný jiným způsobem jest bezúčinný (srov. Bartsch Pollak str. 247 a 257). Hlasovali-li řečení tři vyrovnací věřitelé způsobem, jak jest zjištěno, byl hlas jimi odevzdáný bezúčinný, neboť nebyl určitý, jakž zákon žádá. Měla se proto věc u těchto tří vyrovnacích věřitelů tak, jako by se byli hlasování zdrželi. Rekursní soud vystihl tudíž věc správně, kdežto první soud pochybil uznáv hlas oněmi věřiteli při roku odevzdáný za hlasování účinné podle zákona, a to za souhlas s návrhem dlužnice.

Čís. 10195.

Symbolické odevzdání podle § 427 obč. zák. připouští zákon nejen tam, kde by hmotné odevzdání bylo přímo nemožné, nýbrž i tam, kde by bylo spojeno s velkou obtíží. K odevzdání movité věci stačí po případě odevzdání účtu, obsahujícího výhradu vlastnictví s prohlášením, že se postupuje účet jakož i výhrada vlastnického práva.

Požadavek bezelstnosti vztahuje se i na nabytí movitých věcí ve veřejné dražbě. Bezelstnost nabyvatelova záleží zpravidla v tom, že bez hrubé nedbalosti věří, že prodávající (dlužník) jest vlastníkem věci.

(Rozh. ze dne 29. září 1930, Rv II 695/29).

Firma S. prodala Š-ové pianino na splátky s výhradou vlastnictví až do úplného zaplacení kupní ceny. V exekuci Samuela B-a proti Š-ovi bylo pianino zabaveno a v dražbě je vydražil Samuel B. Firma R. jako postupnice firmy S. domáhala se na Samuelu B-ovi vydání pianina. P r o c e s n í s o u d p r v é s t o l i c e žalobu zamítl, o d v o l a c í s o u d uznal podle žaloby. D ů v o d y : Ze skutkových zjištění plyne, že již při zabavení pianina bylo tvrzeno, že pianino patří Š-ové, že svědek, jenž zastupoval žalovaného, to zvěděl a oznámil žalovanému, že otec Š-ové před dražbou žalovanému řekl, že pianino patří Š-ové. Ze skutkových zjištění plyne dále, že při dražbě Š-ová ukázala kupní list a účet, že v nich bylo, že si firma S. vlastnictví vyhradila až do zaplacení, že bylo splaceno jen 2.500 Kč a že J. to viděl, tedy o tom věděl. Když tomu tak a když J. přes to pianino vydražil jako by patřilo Š-ovi, nelze říci, že postupoval bezelstně. Opak vyplývá již z toho, že J. uznal za nutné žalovanému oznámiti, co při zabavení pianina zvěděl, a zejména z udání žalovaného samého, že by byl pianino vyloučil, kdyby mu byla předložena faktura s výhradou vlastnickou, a to se stalo tím, že před dražbou byly předloženy kupní list a účet, že obsahovaly doložku, že pianino je vlastnictvím firmy S. a že J., který při tom vystupoval jako zástupce žalovaného, tyto listiny viděl. Žalovaný namítal dále, že pianino prodala firma S. a že není prokázáno, že bylo žalobci odevzdáno. Poněvadž jde o věc hmotnou, jest patrné, že žalovanému tane tu na mysli hmotné odevzdání podle § 426 obč. zák., přehlíží však, že pianino bylo v rukách Š-ových, že firma S. je v M., kdežto žalující firma v L., že tedy hmotné

odevzdání bylo, ne-li nemožné, aspoň obtížné a že v takovém případě jest možné odevzdání znamením podle § 427 obč. zák., konkrétněji řečeno odevzdáním listiny dotvrzující vlastnictví firmy S., a že tomuto požadavku bylo vyhověno tím, že firma S. odevzdala žalující firmě účet pravíci »právo majetnické je až do úplného zaplacení vyhrazeno panu F. S-ovi v M.« a dále »tento účet, jakož i výhradu majetnického práva postupují tímto firmě R. v L.« [srov. rozhodnutí vídeňského nejvyššího soudu ze dne 5. listopadu 1912 čís. XV:6129; Randa: Vlastnictví, IV. vydání § 28 b)] umožnivši takto, co jest účelem tradice, možnost nakládati s nabytou věcí.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Po právní stránce jest se obíratí dvěma otázkami; 1. bylo-li sporné pianino žalobkyni odevzdáno způsobem postačujícím k nabytí vlastnictví, a 2. jednal-li žalovaný při koupi pianina ve veřejné dražbě bezelstně. Prvý soud odpověděl k první otázce záporně, k druhé kladně, pročež vlastnickou žalobu zamítl. Naproti tomu odvolací soud vyhověl žalobě, uznáv, že se odevzdání pianina žalující společnosti stalo řádně podle § 427 obč. zák. a že žalovaný nejednal bezelstně, vydraživ pianino. Nejvyšší soud připojuje se v obou otázkách k názorům soudu odvolacího a schvaluje v podstatě důvody napadeného rozsudku, ježto se srovnávají se zjištěným stavem věci a vyhovují zákonu. Pokud jde o první otázku, dodává se k vývodům dovolatelovým, že symbolické odevzdání podle § 427 obč. zák. připouští zákon nejen, kde by hmotné odevzdání bylo přímo nemožné, nýbrž i tam, kde by bylo spojeno s velkou obtíží, tedy na příklad, když strany nemají věc po ruce a okamžité odevzdání pro vzdálenost není možné. Tak tomu bylo podle zjištění odvolacího soudu právě v souzeném případě a odvolací soud tudíž nepochybil, uznáv, že se odevzdání pianina žalující firmě stalo způsobem v § 427 obč. zák. naznačeným: K odůvodnění právního názoru odvolacího soudu o odevzdání hodí se však též poukaz na rozhodnutí býv. víd. nejvyššího soudu ze dne 5. listopadu 1912 Rv II 1005/12 (XV. č. 6129), třebas tam byla věc posuzována s hlediska odevzdání prohlášením podle § 428 obč. zák. Také druhá právní otázka byla odvolacím soudem správně řešena. Dovolatel se zřejmě mylí, snaže se z § 368 obč. zák. vyvozovati, že se požadavek bezelstnosti nevztahuje na nabytí movitých věcí ve veřejné dražbě, nýbrž jen na ostatní případy § 367 obč. zák., neboť v § 367 obč. zák. jest zcela jasně ustanoveno, že vlastnická žaloba jest vyloučena jen proti bezelstnému nabyvateli věci ve veřejné dražbě. Bezelstnost nabytela podle § 367 obč. zák. záleží zpravidla v tom, že bez hrubé nedbalosti věří, že prodávající, při exekuční dražbě dlužník, jest vlastníkem věci. (Ehrenzweig, Sachenrecht, § 207). Ale ze zjištěných skutečností, že zástupce žalovaného Jindřich J. ještě před dražbou viděl kupní list a účet, z nichž bylo zřejmé, že pianino jest vlastnictvím jiné osoby než dlužníka S-a, a že to bylo oznámeno před dražbou také žalovanému

samému, dospěl odvolací soud právem k úsudku, že žalovaný nejednal bezelstně, koupiv přes to svým zástupcem sporné pianino ve veřejné dražbě. Nelze proto žalovanému přiznati podle § 367 obč. zák. ochranu proti vlastnické žalobě a dovolací důvod podle § 503 čís. 4 c. ř. s. není opodstatněn.

Čís. 10196.

Jde o vyrovnání dvou dlužníků, navrhl-li vyrovnací dlužník vyrovnání jednak jménem vlastním, jednak jako dědic přihlásivší se k pozůstalosti, i když byl jediným dědicem a přihlásil se bezvýjimečně. Došlo-li k vyrovnání s oběma dlužníky, aniž bylo šetřeno předpisů §§ 2 a 3 vyr. ř., jest odepřítí potvrzení vyrovnání.

(Rozh. ze dne 2. října 1930, R I 689/30).

V y r o v n a c í s o u d potvrdil vyrovnání sjednané s věřiteli Antonínem B-em vlastním jménem a jako dědicem přihlásivším se k pozůstalosti Anny B-ové, majitelky firmy Antonín B. R e k u r s n í s o u d odepřel vyrovnání potvrditi. D ů v o d y : V seznamu jmění a dluhů jsou uvedeny jmění a dluhy společné a nerozlišuje se, zda věřitelé přihlásili pohledávky za firmou Ant. B. či za Antonínem B-em. Antonín B. sám uvádí, že pozůstalost není předlužena, že někteří věřitelé, přihlásivší pohledávky, vedli spory a exekuce proti němu a že jde o pohledávky za pozůstalostí Anny B-ové nebo za firmou Ant. B., on že nemá jiného jmění než to, které patří do pozůstalosti Anny B-ové, soukromé a do jmění firmy Ant. B., jehož vlastníci byla Anna B-ová. Podle obsahu spisů o pozůstalosti Anny B-ové, k pozůstalosti se přihlásil Antonín B. z poslední vůle bezvýjimečně, pozůstalost byla sice projednána, avšak odevzdací listina dosud nebyla vydána. Do pozůstalostního jmění patří mlýn zapsaný ve vložce čís. 93 a nemovitosti zapsané ve vložkách čís. 237, 532 a 760, které byly připsány Anně B-ové, pak pohledávky jednak zůstavitelky jednak firmy Antonín B., do stavu dluhů více pohledávek různých věřitelů. Jde o dva dlužníky, o pozůstalost Anny B-ové, majitelky mlýna a firmy a o Antonína B-a, jenž podle vlastního udání jmění sám nemá a ani dluhy, jak z jeho udání a z přihlášek věřitelů je patrné, nejsou stejné. Antonín B. jest sice dědicem, avšak pozůstalost mu dosud odevzdána nebyla, a proto pozůstalostní jmění není ještě součástí jeho jmění (§§ 797, 812, 819 obč. zák., § 98 konk. ř.). Pro vyrovnací řízení o pozůstalosti platí předpisy §§ 1 (3) a 60 (2) vyr. ř. Vyrovnací řád nezná zahájení jednotného společného vyrovnacího řízení o jmění několika dlužníků. Proto jest nutno o návrhu několika dlužníků na zahájení vyrovnacího řízení zahájití tolik samostatných vyrovnacích řízení, kolik jest dlužníků, při čemž každý z dlužníků má předložiti samostatný vyrovnací návrh a seznam jmění a dluhů podle § 2 vyr. ř. Že tomu tak, plyne nepochybně z ustanovení §§ 1, 2 (1) (2) (3), 3, 4 (2), 51 (1) odst. a j. vyr. ř., která mluví jen o dlužníku, a z ustanovení § 63